

РЕШЕНИЕ

№ 212

гр. Плевен, 27.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН в публично заседание на четвърти юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЕМИЛ СТ. БАНКОВ

Членове: КРИСТИНА АНТ. ЛАЛЕВА
ВЛАДИСЛАВА АЛ.
ЦАРИГРАДСКА

при участието на секретаря АЛЕКСАНДЪР Г. П.

в присъствието на прокурора Д. К. М.

като разгледа докладваното от ВЛАДИСЛАВА АЛ. ЦАРИГРАДСКА

Въззивно административно наказателно дело № 20234400600527 по описа за 2023 година

Производството е въззивно по реда на чл. 378, ал. 5, вр. чл. 313 и сл. от НПК.

Образувано е по повод въззивна жалба от обвиняемия Б. С. И., чрез защитника му адв. Н. Н., срещу Решение №15 от 20.04.2023 г. по АНД №10/23 по описа на Районен съд Никопол, с което обвиняемият е признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 296, ал. 1 НК и на основание чл. 78а, ал. 1 НК е освободен от наказателна отговорност с налагане на административно наказание – глоба в размер на 1000,00 лв.

В жалбата са изложени оплаквания за това, че първоинстанционният съд е направил необоснован извод за осъществено деяние от страна на обвиняемия. Позовава се на показанията на свидетеля Р. И., по-конкретно заявеното от него, че пострадалата нямала вид на бита жена, нито е казвала защо са се скарали с обвиняемия. От показанията на св. Н. Н. – полицейски служител, защитникът извлича аргументи за това, че пострадалата се е съгласила обвиняемият да остане в жилището, „при положение да не я

закача“. Въз основа на това прави заключение, че подзащитният му е имал неправилна представа, че заповедта за незабавна защита може да бъде променена със съгласието на неговата съпруга.

По отношение на другото инкриминирано деяние – че е псувал, обиждал и заплашвал пострадалата И. И.а, възразява, че по делото не са събрани доказателства (нито преки, нито косвени), които да установяват обвиняемият да е осъществил такова деяние.

Затова иска обжалваното решение да бъде отменено като необосновано и неправилно.

В съдебно заседание обвиняемият Б. И., редовно призован, не се явява. Защитникът му адв. Н. Н. поддържа оплакванията, направени с жалбата. Доразвива тезата си, че обвиняемият не е осуетил или попречил на изпълнение на решение за защита от домашно насилие, защото пострадалата се е съгласила той да остане в жилището и по този начин фактически не е започнало изпълнение на съдебния акт, или поне в представите на обвиняемия се е създала грешна представа, че със съгласието на съпругата му решението може да не бъде изпълнявано. Изтъква, че това положение между съпрузите е продължило до 23.10.2022 г., когато при спор помежду им пострадалата се обадила на тел. 112, но никой от свидетелите не е чули или видял за какво са се карали. Така установил фактите и първоинстанционния съд, но неправилно ги интерпретирал, приемайки, че обвиняемият е осуетил изпълнението на заповедта за защита и по този начин е осъществил състава на престъплението по чл. 296, ал. 1 НК.

Представителят на Окръжна прокуратура - Плевен – прокурор Д. М., оспорва жалбата и пледира за потвърждаване на обжалваното решение, което счита за правилно, основано на внимателен анализ и съвкупна оценка на всички доказателства по делото.

Плевенският окръжен съд, като обсъди доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и взе предвид разпоредбите на закона, извърши цялостна въззивна проверка на атакуваното решение в съответствие с изискванията на чл.314 от НПК, намери за установено следното:

Никополският районен съд с обжалваното решение от 20.04.2023 г. е признал обвиняемия Б. И. **за виновен** в това, че на **23.10.2022 г.** в с. ***,

обл.Плевен не изпълнил Заповед за незабавна защита №5 от 17.10.2022г. по гр.д. №444/2022г. по описа на Районен съд Никопол, относно възложеното му задължение *да се въздържа от извършване на домашно насилие* спрямо И. Д. И.а, като *осъществил психическо и емоционално насилие* по отношение същата и *относно наложената му забрана да не я приближава* на разстояние по – малко от 50метра, както и помещенията в жилището, които се обитават от нея, находящо се в село ***, обл.Плевен на улица ***, като влязъл в него, поради което основание чл. 296, ал.1, вр. чл. 78а НК го освободил от наказателна отговорност и му наложил административно наказание глоба в размер на 1000,00 лв.

За да постанови това решение, първоинстанционният съд е приел, че обвиняемият Б. С. И. и пострадалата И. Д. И.а са дългогодишни съпрузи, с две деца, живеещи в чужбина. В последните години взаимоотношенията между тях се влошили, като през месец март 2022 година скандалите помежду им станали постоянни. По молба на свидетелката И. И.а в РС-Никопол било образувано гр.д. №444/2022г. по реда на Закона за защита от домашно насилие, по което съдът постановил Определение №323/17.10.2022г., с което разпоредил издаването на Заповед за незабавна защита, с която постановил мерки за закрила по чл.18,ал.1 от ЗЗДН, задължавайки обвиняемият да не извършва актове на домашно насилие срещу пострадалата, забранил му да приближава нея и помещенията в жилището в с. ***, обл. Плевен, ул. ***, които се обитават от нея, местоработата и местата за социални контакти и отдих на И.а на разстояние по-малко от 50м. за срок от 12 месеца и отстранил обвиняемия от съвместното обитавано със свидетелката И.а жилище в с. ***, обл. Плевен, ул. *** за същия срок. На 21.10.2022г. свидетелите Н. Н. и Ю. У. – служители на РУ-Никопол връчили Заповедта за незабавна защита от 17.10.2022 г. на обвиняемия. Тримата влезли в двора на горния адрес, където му обяснили, че има издадена Заповедта за незабавна защита и нейното съдържание, включително това, че не трябва да извършва актове на домашно насилие срещу И. И.а, че му е забранено да приближава помещенията в жилището в с.***, ул. ***, които се обитават от нея, местоработата ѝ и местата за социалните ѝ контакти и отдих на разстояние по-малко от 50м. за срок от 12 месеца и че е отстранен от съвместното обитавано жилище за същия срок. Връчили му копие от тази заповед. Св. Н. разговарял с И. И.а, като я попитал дали може тази вечер Б. И. да остане в къщата, тъй като било

вече късно и нямало къде да отиде, като последната се съгласила само ако той не я закача. Н. уведомил И.а, че ще му съставят протокол за предупреждение и ако той направи нещо да се обадят и щели да го задържат. След което св.Н. отишъл при колегата си и Б. И. и го уведомил, че може да остане, в къщата, но да не се кара и да не се приближава до И. И.а, за което му съставили и протокол за предупреждение, който му бил връчен същата вечер. Също така бил уведомен, че ако направи нещо щели да го задържат.

На 23.10.2022г. И. И.а била в дома си на горепосочения адрес.

На същия адрес се намирал и Б. И.. И. И.а, след като чула, че Б. излиза от къщата решила да излезе с колелото. Излязла от стаята, която обитавала и тръгнала към гаража, за да вземе колелото, но в това време Б. И., който бил седнал на терасата и пиел бира, започнал да я обижда и тръгнал срещу нея. Тя се обадила на тел. 112 и излязла до входната дворна врата и помолила св.Р. И., техен комшия, да стои с нея докато пристигне полицията. Докато чакали, св. Р. И. чул, че обвиняемият и пострадалата се карат. След 10-15 минути той си тръгнал, защото имал работа, но по пътя срещнал пристигащия патрулен автомобил.

Служителите на РУ-Никопол – С. Н. и В. Х., които посетили сигнала, видели Б. И. на велосипед на улицата между семейната му къща и дома на майка му. Заедно с него се върнали в семейното жилище, където разговаряли и с пострадалата. Понеже обвиняемият бил във видимо нетрезво състояние, го задържали.

Така установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка е при пълно, всестранно и пълно изясняване на всички относими обстоятелства, в съответствие с принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК.

Фактическите изводи на съда са базирани на събраните и проверени доказателства по делото. Диференцираната процедура по глава Двадесет и осма от НПК, по която е протекло съдебното производство пред Районен съд Никопол, по силата на чл.378, ал. 2 НПК позволява на съда в отклонение на общия принцип за непосредственост и устност, да преценява събраните в досъдебното производство доказателства.

Въпреки тази облекчена възможност, първоинстанционният съд е провел пълно съдебно следствие, провеждайки непосредствени разпити на

всички свидетели – пострадалата И. И.а, Р. И. и К. И.а (съседи), В. Х., С. Н., Н. Н. и Ю. У. (служители в РУ Никопол, участък Гулянци), провел е и очна ставка между пострадалата и един от свидетелите по искане на защитника адв. Н., за изясняване на спорните обстоятелства относно наличието на съгласие от нейна страна за оставане на подсъдимия в семейното жилище.

Първоинстанционният съд е използвал всички допустими способи за доказване, за да провери достоверността на версията, поддържана от защитника и обвиняемия.

Съдът е изложил съображенията си относно това, на кои доказателства се доверява и кои факти приема за установени, а именно от показанията на свидетеля Н. правилно е извел извод, че той лично е разяснил на обвиняемия какво пише в издадената заповед за защита, дори съставил и протокол за предупреждение, като му обяснил, че със съгласието на пострадалата може да остане тази вечер в къщата, тъй като било късно.

Този извод на първоинстанционния съд е верен и не се опровергава нито от извършената очна ставка, нито от други доказателства, напротив, намира пълна опора в другите доказателствени източници, каквито са писмените доказателства – докладна записка на полицейския служител и предупредителен протокол по чл. 65 ЗМВР съставен от св. Н. Н. срещу обвиняемия, с който го е предупредил, че ако не спазва процесната заповед за незабавна защита, ще му бъде потърсена наказателна отговорност по чл. 296, ал. 1 НК. Протоколът е подписан от обвиняемия лично.

Правилно съдът е кредитирал показанията на пострадалата И. И.а относно поведението на обвиняемия след връчване на заповедта вечерта на 21.10.2022 г., както и това, че е останал в жилището, въпреки съдебното разпореждане. Показанията на пострадалата са годин доказателствен източник, който в случая е и достоверен. Истинността на показанията ѝ не се разколебава от нито едно друго доказателство – изявленията на И. И.а са последователни, логични, съответстващи на другите контролни доказателства. Нейните показания са единственият, но достоверен източник на съществена част от значимите факти – относно отправените обиди и заплахи към нея, които се потвърждават косвено от показанията на съседа Р. И. и от сигнала на пострадалата до тел. 112.

Неоснователни са възраженията на адв. Н. относно липсата на

доказателства за инкриминираното поведение на Б. И.. Изложените интерпретации в жалбата на показанията на св. Р. И. не само че не опровергават версията, изложена от пострадалата, но и напълно я подкрепят. Свидетелят е категоричен, че И. И.а го е потърсила за помощ да я пази от съпруга ѝ, докато дойде полиция. Свидетелят е възприел и поведението на обвиняемия, който викал към нея „Повече няма да те бия, върни се тука“. Това изявление на обвиняемия представлява убедително признание, че пострадалата е изпитвала страх от него и е бягала от него, напускайки жилището, от което той самият е бил отстранен.

Затова при осъществения въззивен контрол за обосновааност на атакувания съдебен акт, настоящият съд прие, че правилно РС Никопол се е доверил на показанията на пострадалата за това, че на 23.10.2022 г. под въздействието на алкохол обвиняемият отново упражнил домашно насилие спрямо И. И.а, като я псувал, обиждал я и я заплашвал.

Законосъобразни са изводите на Районен съд Никопол и при прилагането на материалния закон. Съдът убедително и задълбочено е мотивирал извода си, че от обективна и субективна страна е осъществен престъпния състав на чл. 296, ал. 1 НК, за който е привлечен към отговорност от прокурора.

Правилен е изводът, че обвиняемият от обективна страна е осъществил състава на престъплението с две отделни деяния – продължил да обитава жилището, както и да обижда пострадалата и да ѝ се заканва.

Съдържанието на съдебната заповед, ограничаваща поведението на обвиняемият, е ясно – да напусне жилището, да не доближава пострадалата на по-малко от 50 м., и да не извършва актове на домашно насилие.

Обвиняемият е бил в жилището и в близост до пострадалата, което не се оспорва и от защитата, а словесните обиди и закани спрямо нея са нова проявна форма на домашно насилие. С тези прояви от обективна страна е осъществено престъплението по чл. 296, ал. 1 НК. Престъплението е формално и дори не изисква настъпването на вредоносен резултат.

От субективна страна обвиняемият е действал при условията на пряк умисъл - знаел е за издадената заповед, с която, за да бъде защитена съпругата му, са му били наложени редица ограничения. Нещо повече, освен

личното връчване на заповедта, от показанията на полицейските служители категорично се установява, че на него му е било устно разяснено естеството на всяко съдебно ограничение, а чрез допълнителен писмен документ – предупредителния протокол, му е било изрично разяснено, че нарушението на съдебната заповед е основание за наказателно преследване.

Неоснователна е защитната теза, поддържана от адв. Н., че полицейският служител създал неправилни представи у обвиняемия, че при съгласие на съпругата му действието на заповедта за изменя. На първо място, дори от показанията на полицейския служител И. се установява, че такова съгласие пострадалата е дала само за през нощта и то при ясно условие, да „не я закача“. След пренощуването, при тези условия, обвиняемият отново не е напуснал жилището, но и е започнал нови активни прояви на домашно насилие, мотивирали пострадалата да търси съдействие от полицията.

Следва да се посочи, че изпълнението на заповедта не зависи от волята на пострадалата. Нейната воля има правно значение в производството по издаване на заповедта за незабавна защита, което е диспозитивно. След като съдът е установил наличието на предпоставки да се намеси в отношенията между страните, издавайки заповед, с която ги регулира, обвиняемият е бил длъжен да се подчини на съдебната заповед. Именно по тази причина престъплението по чл. 296, ал. 1 НК се намира в глава Осма на НК „Престъпления против дейността на държавни органи“, раздел Трети „Престъпления против правосъдието“.

При нарушаване на всяко право, гражданинът може да търси неговата защита. Именно съдебната власт е онази държавната власт, защитаваща гражданските права, когато са нарушени по силата на чл. 117, ал. 1 КРБ и чл. 1а ЗСВ. След като пострадалата е потърсила и получила съдебна защита от домашно насилие с издаване на процесната заповед, всяко неизпълнение на същата е криминализирано и по този начин законодателят е счел, че може да се постигне ефективност на съдебната защита и да се гарантира нормалното функциониране на държавния апарат, който в случая чрез издаване на съдебната заповед за защита е целял да гарантира правата на пострадалата и тя да бъде защитена от малтретиране в условията на домашно насилие.

Правилна е преценката на първоинстанционния съд, че са налице условията за прилагане на института на освобождаване от наказателна

отговорност с налагане на административно наказание глоба.

Размерът на глобата е определен в минималния законов праг от 1000,00 лв. Въззивният съд намира, че в тази част първоинстанционният съд не е отчетел правилно множеството отегчаващи отговорността на извършителя обстоятелства – продължителното предходно малтретиране на пострадалата, отделните действия, с които е била нарушена заповедта, сериозните психически и емоционални страдания, както и публично унижение, на които е била отново подложена И. И.а. Тези обстоятелства е следвало да намерят израз чрез завишаване на размера на глобата, който съгласно чл. 78а, ал. 1 НК се определя в границите от 1000 до 5000 лв.

Доколкото обаче няма съответен протест относно размера на административното наказание и на основание чл. 337, ал. 2, т. 3 НПК е недопустимо изменение на първоинстанционното решение в тази част.

При горните съображения и на основание чл. 338 НПК и при неоснователност на жалбата, атакуваното решение на Районен съд Никопол следва да бъде потвърдено.

Водим от горното и на основание чл.334, т.6 НПК, въззивният състав на Окръжен съд - Плевен

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение №15 от 20.04.2023 г. по **АНД №10/23** по описа на Районен съд - Никопол

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протестиране

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____